

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in traditional Middle Eastern attire. The man is on the left, wearing a white shirt, and the woman is on the right, wearing a blue and gold dress with intricate jewelry. They are standing close together, looking at each other. The background is a warm, ornate interior with arches and intricate wall patterns.

Tara Pammiová
Beduínská
královna

TARA PAMMIOVÁ

BEDUÍNSKÁ
KRÁLOVNA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

jak nám ten čas letí! Nedávno jsme přivítali nový rok, a najednou tu máme březen, měsíc, kdy se už můžeme těšit na první jarní hřejivé sluneční paprsky.

A co mám pro vás tentokrát? Opět na vás čeká šest příběhů, tři tajemní šejkové, tři bohatí magnáti, šest dívek, které se zamilují, ale jejich láska není opětována...

V edici Sladký život se můžete těšit na závěrečný díl minisérie od Michelle Smartové Španělovo vykoupení a na první díl minisérie Král pouště s názvem Beduínská královna. V edici Sladký život Duo jsou Regan se svým únoscem Ztracení v poušti, stejně jako Abby, již unesou, ale zachrání ji Jezdec v bílém. O Dianě se říká, že je Ledová kráska, ale je její srdce skutečně tak chladné? A Skye? Ta – ač nerada – přistoupí na Manželovu hru, ve které své srdce prohraje.

A co nakonec? „Život měříme příliš jednostranně – podle jeho délky, a ne podle jeho velikosti. Myslíme víc na to, jak život prodloužit než na to, jak ho opravdu naplnit. Mnoho lidí se bojí smrti, ale nedělají si nic z toho, že sami a mnoho jiných žijí jen položivotem, bez obsahu, bez lásky, bez radosti.“ (Tomáš Garrique Masaryk).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Tara Pammiová

**BEDUÍNSKÁ
KRÁLOVNA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Sheikh's Baby of Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4872-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4873-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4874-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jsem Adir al-Zabah, Vaše Výsosti. Šejk dawabského a pešanského kmene.“

Ke starému králi, muži, jenž přinutil ženu – slabší bytost – aby se sklonila před jeho vůlí, necítil žádnou úctu. Přesto k pozdravu přidal lehkou úklonu. Možná je v porovnání s královskými sourozenci princem Zufarem a Malakem a princeznou Galilou tak trochu barbar, ale věděl, co se sluší.

Adir al-Zabah nespouštěl z chalíjského krále Tari-ka oči, sledoval ho jako sokol, kroužící nad rozlehlým prostorem jeho pouštního domova, a čekal, jestli se v jeho smutkem naplněných očích objeví třeba jen náznak toho, že ho poznává.

Ale viděl jen žal, hluboký a šírající – takový, jako spatřil ve svém vlastním pohledu do zrcadla, když se dozvěděl o smrti královny Namani.

Šokovala ho opravdovost králova smutku – jediný pohled stačil, aby mu bylo jasné, že svou ženu miloval.

I kdyby snad pocítil náznak soucitu, rychle by ho zadusil. Jemu samotnému bylo upřeno právo veřejně pro ni truchlit, příležitost uctít její památku při pohřbu.

Neměl šanci na ni být jedinkrát za celý život pohlédnout.

Jeho poslední pokrevní pouto zmizelo v odlesku

západu slunce. Už nepřijde žádný další dopis, který by mu říkal, jak je milovaný, připomínající mu, kde je jeho místo, jež mu tak dlouho upírali.

Teď už je na světě docela sám.

A to všechno kvůli tomuto králi.

Zatímco král Tarik na něj upíral nechápavý pohled, jeden z princů se pohnul kupředu a zablokoval mu výhled na schoulené tělo svého otce, jako by chtěl před Adirovými očima zakrýt ten žalostný pohled.

„Jsem korunní princ Zufar. Jestli jste sem přišel vyjádřit soustrast se smrtí královny Namani, kondolovat králi Tarikovi –“ V Zufarově tónu bylo slyšet stejný odpor, jaký cítil sám Adir. „– pak to král bere na vědomí.“

Adir zafal zuby. „Jsem vládnoucí šejk dawabského a pešanského kmene. Jsme nezávislé kmeny, Vaše Výsosti.“ Do toho oslovení Adir vložil tolik posměchu, kolik jen dokázal. „Nepotřebuji, aby nás někdo bral na vědomí, ať už vy nebo král Tarik. Nejsme vaši vazalové.“

V Zafirových očích se mihlo něco, co připomínalo obdiv – ovšem zmizelo to tak rychle, že si Adir říkal, jestli se mu to jen nezdálo. To snad tak moc touží po nějakém rodinném poutu?

„Tohle je čas, kdy královská rodina truchlí, v soukromí. Pokud jste nepřijel vyjádřit soustrast, proč jste požadoval audienci u mého otce?“

Muset se zabývat mužem, jenž měl všechno, co osud Adirovi odepřel, bylo jako vtírat si písek do otevřené rány. „Žádal jsem o audienci u krále, ne u vás.“

V Zafirových očích zasvítilo uspokojení, že má právo to Adirovi neumožnit. Tohle i cokoli jiného, oč by žádal. „Můj otec... je ponořený do žalu nad smrtí své královny.“

Své královny, ne mé matky, pomyslel si Adir. Slova, která korunní princ zvolil, leccos vysvětlovala.

V jeho očích nebylo ani stopy po smutku, v hlase ani náznak něhy. „Není ve své kůži už několik měsíců.“

Adir se podíval na prince Malaka a princeznu Galilu. Nechtěl je litovat, nechtěl přemýšlet, jestli ještě není příliš brzy po smrti jejich matky. A přesto to dělal. „Vážně chcete, abych otevřel skříň plnou kostlivců před vašimi sourozenci?“ zeptal se klidným tónem.

Zufar zbledl. Jeho arogance ovšem nepolevila. „Výhrůžky vám v ničem nepomůžou, šejku Adire.“

„Jak chcete. Jsem váš... Jsem syn královny Namani.“

Věta, již si už v duchu tolikrát opakoval, nyní rezonovala v nastalém ledovém tichu. Princezna zalapala po dechu a princ Malak se zamračil.

Zášť se v očích prince Zufara mísila s pochybnostmi a zábleskem bolesti.

Adir se trochu naklonil, aby mohl pohlédnout na krále Tarika. Starý muž se shrbenými rameny si ho upřeně prohlížel. Jako by se v jeho obličejí snažil objevit stopy podoby své milované ženy, uvědomil si Adir zachmuřeně. „Namaniin syn? Ale –“

„Nepopírejte to, Vaše Výsosti. V očích máte pravdu.“

Zufar se napjatě otočil ke králi. „Otče?“

Ale král Tarik měl oči jen pro Adira. „Ty jsi Namaniin syn? To dítě, co –“

„To novorozené dítě, které jste ponechal napospas rozmarům pouště. Dítě, které jste oddělil od matky.“

„Ty jsi náš bratr?“ vstoupila do toho princezna Galila. „Ale proč –“

„Namani... měla milostný poměr...“ pronesl král přerývavým hlasem.

„Zamilovala se do jiného muže a byla za to potrestána,“ nešetřil ho Adir. Starý král zkřivil tvář.

„A co chceš po nás, teď, krátce po její smrti, šejku Adire?“ zeptal se chladně princ Zufar.

„Chci to, co pro mě chtěla má matka.“

„Jak můžeš vědět, co by pro tebe chtěla, když jsi ji nikdy neviděl?“ zeptala se princezna Galila klidně.

„Byla donucena se mě vzdát, ale neopustila mě.“

Princ Malak, který až dosud jen tiše přihlížel, se nyní postavil po boku svého otce. „Co tím myslíš, neopustila?“ posměšně se zasmál. „Co ti královna mohla dát, že si myslíš, že o ní můžeš mluvit, jako bys ji znal?“

Adir přejel sourozence očima a zamračil se. Něco mu tady uniká. Nikdo z nich se nepostavil na obranu matčiny památky. Žádný zájem – jen stín strachu, co po nich bude chtít.

„Znal jsem ji. Nějak dokázala zařídit, aby se mnou zůstala v kontaktu. Psala mi, celé ty roky, povzbuzovala mne. Psala, jak moc mě... jak moc jí na mně záleží. Kde je mé místo v tomto světě. To je dostatečný důkaz,“ odpověděl a pečlivě při tom volil slova. „Každý rok na mé narozeniny mi napsala dopis a zařídila, aby se ke mně dostal. Ty dopisy mi sdělovaly, kdo jsem.“

„Ona ti psala? Královna?“

„Vlastní rukou.“

„Co chceš, šejku Adire? Proč jsi přišel?“

Adir stál před princem Zufarem plný odhodlání. „Chci, aby král uznal, že jsem synem královny Namaní. Chci, aby se svět dozvěděl, že jsem královského rodu. Chci své právoplatné místo v královské linii Chalí.“

„Ne,“ rázně pronesl Zufar, sotva Adir skončil. „To by vyvolalo skandál.“

Krátce pohlédl na svého otce, na jeho nepřítomný výraz. Proti své vůli pocítil Adir bodnutí lítosti pro starého krále. Bylo jasné, že pro svou královnu truchlí z celého srdce.

„Mému otci by se vysmála celá země, kdyby tvůj původ vyšel najevo. Královna –“ Odmlčel se. „Nedovolím, aby její sobecké činy pošpinily naši rodinu, ani teď po její smrti. Jako by už nezpůsobila dost škody. Pokud jsi velký šejk svých kmenů, jak říkáš, budeš chápat, že musím stavět Chalí na první místo. Ty sem nepatříš, šejku Adire.“

„Rád bych to slyšel z úst krále.“

„Moje rozhodnutí *je* královo rozhodnutí. Neuvalím na tento dům hanbu tím, že vyhlásím do světa, co má matka udělala.“

„A když se odmítnu podřídít tvému nařízení?“

„Opatrně, šejku Adire. Vyhrožuješ korunnímu princí.“

„Bojíš se, že budu chtít vládnout Chalíi, princí Zufare? Že budu požadovat část vašeho neskutečného bohatství? Protože pokud ano, dovol, abych ti sdělil, že nemám v úmyslu tě o cokoli připravit. Tvé jmění mě nezajímá. Jediné, co chci, je oficiální uznání.“

„A to nedostaneš, dokud budu naživu. Nejsi nic jiného než špinavé tajemství mé matky, skvrna na štítu naší rodiny.“

Jeho slova zasáhla Adira jako neviditelné údery, o to bolestivější, že v nich byla pravda, proti níž se vždy tak snažil bojovat.

On skutečně je její špinavé tajemství, zanechané v poušti bez jediného ohlédnutí. „Pozor na jazyk, princí Zufare. Tvá slova by mohla mít nedozírné následky.“

„Copak jsi nikdy nepřemýšlel o tom, proč tě žádala, abys přišel uplatnit své právo až po její smrti? Proč *tobě* psala, ale *nám* se nikdy nesvěřila s tím, že máme bratra?“

„Chránila vás a pověst královské rodiny. Byla –“

„Královna Namani –“ procedil mezi zuby princ Zufar, „– byla sobecká žena, která myslela jen a jen na sebe. Jsem si jistý, že to, že ti psala, byl jen dětský rozmar. Nemyslela při tom, jaké to bude mít následky... pro tebe, pro ni nebo pro kohokoli z nás. Bylo od ní kruté nalákat tě sem, když jí muselo být jasné, že to nikam nepovede.“

„A co když tu pravdu stejně rozhlásím?“ Adir se uvnitř zachvěl, když si všiml, že se v očích starého krále objevil strach. Roky zpovzdálí sledoval rodinu své

matky. Matčina slova o tom, jak rozmazlení jsou, jak si nezaslouží úctu a privilegia, která jim náleží, měl pevně vrytá v hlavě. „Co když to stejně prozradím?“

„Nebudu na tvé vyhrůžky reagovat, šejku Adire. Hanba, kterou to způsobí, bude jen tvoje a její. Ne naše. A teď odejdi. Nebo zavolám stráž a nechám tě vyhodit, jako bys byl jen sup, kroužící kolem v čase vyhrazeném k truchlení. Pokud bys byl víc než jen její špinavý levoboček, měl bys lepší vychování a nepřišel sem vyhrožovat mému otci v době, kdy ho zmáhá žal.“

Výhled z okna, ze kterého hodlala vyskočit, do temnoty, protkané jen tu a tam zábleskem plynové lampy, připadal Amiře Ghalibové jako pohled do černé díry.

Prázdnota bez jediného záchytného bodu. Bezedná propast.

Stejně temná, jako její vlastní život celých uplynulých dvacet šest let. Stejně temná, jako výhled na svatbu s princem Zufarem, jako její budoucnost královny Chalíe.

Odfrkla si a usmála se do tmy.

Ja Alláh, stává se z ní morbidní mrzout. Ale to z ní udělalo těch pět dní, co strávila jako vězeň svého otce, a ta rána pěstí.

Pět dní, kdy před kamarádkou Galilou předstírala, že byla zase nešikovná a narazila do sloupu. Pět dní, kdy si jí její snoubenec opět ani nevšiml. A pro svého po moci prahnoucího otce byla jen nástroj, jak dosáhnout svého.

Měla tady, v chalíjském paláci ještě méně svobody než doma, a to byl její domov klecí i v těch nejlepších dnech. Tady byla středem pozornosti.

Ale i když je budoucí královnou, potřebuje se dostat pryč. Alespoň na pár hodin.

Amira se znovu podívala z okna. Po světle lucerny – kterou pravděpodobně otcův hlídací pes sebral v jejich

pokojích – nebylo nikde ani stopy. Pamatovala si, že pod oknem je malá římsa, obdélníkový výčnělek, dost široký na to, aby se na něj vešla oběma nohama.

Z něj může seskočit na stranu, na další římsu a z ní už to bylo jen kousek k postrannímu schodišti, které nepoužíval ani personál. A zbaví se strážce, co stojí před dveřmi pokoje, zbaví se otce a zbaví se povinností.

Může se třeba podívat do stájí, podplatit toho kluka, co tam hlídá, a jet se projet na té klisně, se kterou se tuhle spřátelila. Nebo se může procházet dokonale upravenými zahradami, o které pečovala sama nedávno zesnulá královna Namani.

Pár hodin si může dělat, co bude chtít.

Je tam ta římsa, zopakovala si sama pro sebe.

Jediné, co musí udělat, je zadržet dech a skočit.

S bušícím srdcem vylezla na parapet a sedla si. Chvilí jen tak klímbala nohama a její oči i uši si zvykaly na noční vjemy. Vzdálené zaržání koně, zurčení vody ze slavné fontány na nádvoří, zvuk kroků po dlážděné cestě.

Nos jí naplnila vůně jasmínu.

Už teď se cítila klidnější. Byla to krásná noc. Na útěk jako stvořená.

Usmála se a skočila dolů.

„Mohla jste se zabít. V lepším případě. V horším si zpřelámat všechny kosti v těle.“

Kdyby Amiře po nejistém dopadu na kolena zbyl ještě v plicích nějaký vzduch, prudce by vydechla.

Zkameněla. Ten hluboký, vážný hlas z temného kouta schodiště ji vyděsil. Páteří jí projelo zamrazení. Zamrkala a snažila se ve tmě rozeznat siluetu neznámého, lehce ozářenou světlem měsíce. Měla ji trochu rozmazanou, protože si zapomněla vzít brýle, ale měla pocit, že vidí, jak na ni zírají jantarové, tygří oči.

A stejně dobře rozeznávala široká ramena, úzké boky a silná stehna. Vrátila se pohledem k obličeji – hranatá

brada, ostrá linie nosu, vysoké čelo. Jantarové oči na ni hleděly s neskrývanou zvědavostí.

Je to člen královské stráže? Další špeh, kterého na ni nasadil její posedlý otec? Nebo hůř, nějaký palácový host?

Ne, cokoli by bylo lepší než otcův špeh. Raději by to snad vysvětlovala svému snoubenci než otcí.

Jestli je to otcův špeh...

Zachvěla se, jak jí tváří projel záblesk bolesti, jako by její obličej měl svou vlastní paměť.

Muž se vynořil ze stínu a ona by přísahala, že se zamračená vráska mezi jeho obočím prohloubila. „Jste zraněná?“

„Ne... jsem v pořádku.“ Otřela si špinavé dlaně o stehna a trhla sebou. Kůži na dlaních měla rozedřenou, jak se s nimi snažila zbrzdit pád.

„Lhaní vám moc nejde, *ja habibiti*.“

Zaujal ji jeho přízvuk vyšších vrstev – podobný jejímu a princovu, a přesto trochu odlišný. S tou dokonalou výslovností a přirozenou autoritou, jež z něj sálala i přesto, že se téměř nepohnul, to může být člen některé z královských rodin – poslední člověk na světě, se kterým by ji měl někdo zahlédnout. Nebo který by ji měl zítra poznat.

Znovu se o krok přiblížil.

Amira, stále ještě na kolenou, ucouvla. Na bolest zapomněla, potřebovala se jen dostat pryč od tohoto... zajímavého cizince.

Ať už si jejího pokusu o ústup všiml nebo ne, dál dlouhými ráznými kroky zkracoval vzdálenost mezi nimi. „Dovolte, abych se podíval, jestli nejste zraněná. Dopadla jste tak tvrdě, že byste mohla mít něco zlomeného.“

Další couvnutí. Jestli to takhle půjde dál, sedře si kolena do krve. „Nic jsem si nezlomila.“

„To nechte posoudit mě.“

Obvykle bývala klidná, ale teď už ji začínal štvát. „Jsem vystudovaná zdravotní sestra, takže myslím, že dokážu posoudit, jestli mám něco zlomeného nebo ne.“ Frustrovaně vydechla. „Prosím... prostě běžte dál. Za pár minut budu pryč.“

„Mě se nemusíte bát.“

Amira cítila paniku, to ano, ale strach kupodivu ne. Zhluboka se nadechla. Plíce jí naplnila vůně santalového dřeva spolu s vůní mužského těla a vyvolala v ní podivné svírání v podbřišku. Znovu se na něj podívala.

Usmál se na ni a v úsměvu se zablýskly rovné bílé zuby. „vy tu chcete zůstat?“

Přikývla a bylo jí jasné, jak hloupě musí vypadat, když na něj tak zírá.

„No, mě vůbec nevadí popovídat si na špinavé zemi,“ poznamenal věcně. A než si mohla uvědomit, co se vlastně děje, sklouzl na kolena s ladností nějaké kočkovité šelmy.

Měsíc, putující po obloze, si vybral přesně tuto chvíli, aby svým jasným, bledým světlem prořezal temnotu a skrz klenutý oblouk osvětlil jeho tvář.

Amiře se zadrhl dech. Nedokázala od něj odtrhnout zrak.

Hluboko posazené oči se leskly pobavením, ale ani to její obdivné zírání nedokázalo zastavit. Byl neuvěřitelně pohledný, jako by jeho rysy vytesal nějaký velmi zručný sochař.

V jeho tváři bylo něco téměř královského, něco důvěrně známého, a přesto bolestně nepolapitelného.

Viděla vysoké čelo, výrazný nos, větrem ošlehanou, temně zlatavou pleť – nejspíš trávil spoustu času vystaven spalujícímu slunci – a ostrou linii čelisti, jež vábila její prsty, aby se jí dotýkaly. Sevřela ruce do pěstí v záhybech svého roucha.

Všimla si, jak krátce sjel očima k místům, kde ruce

ukrývala, a pak je znovu zvedl, ještě pobavenější než dřív.

„Zvedněte trochu hlavu, ať na vás lépe vidím,“ řekl tiše a klidně, ale i tak to byl jasný rozkaz.

Amira ho poslechla – ta dlouhá léta, co do ní vtloukali poslušnost, se na ní zdá se nesmazatelně podepsala. Co udělala, si uvědomila, až když začal kousek po kousku zkoumat její tvář tím pronikavým pohledem. Amira zčervenala. Ale místo toho, aby sklonila zrak, jak jí znovu a znovu učil její otec, využila té chvíle a ještě trochu si ho prohlédla.

Ostré zasyknutí z jeho úst ji přimělo se mu podívat do očí. Pobavení v jediné vteřině zmizelo a nahradil ho temný stín hněvu. Jantarové oči zaplály.

Zvedl ruku k její tváři a Amira okamžitě trhla hlavou dozadu. Náhlé zjemnění v jeho výrazu jí napovědělo, co udělala. Zastyděla se a sklonila zrak ke svým dlaním. Tvrdý kámen pod koleny ji vrátil do reality.

Nejvyšší čas, aby vyrazila pryč. Přítomnost tohoto cizince s ní dělá podivné věci.

„Mohu se vás dotknout?“

Jeho smyslná otázka znovu přitáhla její pohled k jeho tváři. Zdálo se jí, že ho viděla polknout, a to bylo zvláštní.

„Slibuji, že vám neublížím.“

Jeho oči byly jako dvě temná jezera a bylo nemožné z nich cokoli vyčíst, a přesto cítila někde hluboko uvnitř důvěru. Tento muž drží slovo. Nikdy by nevztáhl ruku na ženu nebo někoho, vydaného mu na milost. A už vůbec ne proto, aby dokázal svou nadřazenost nebo si vynutil, aby bylo po jeho.

A přesto jako by síla tryskala z každého jeho póru. A co se týče jeho vůle, vsadila by se, že jakýkoli muž či žena by se bez zaváhání podřídili. Ty druhé s radostí.

Pomalou přikývla. Uvědomila si, že po jeho doteku – byť letmém – touží každá buňka v jejím těle.

Myslela si, že ji vytáhne na nohy, ale místo toho se dotkl špičkami prstů její čelisti tak jemně, že ji v očích zaštipaly slzy.

„To, co vám hyzdí vaši krásnou tvář, je otisk něčí ruky.“ Ta slova byla plná emocí. Pod cizincovým klidem vřel hněv. Byl *rozzuřený*, když viděl tu podlitinu na její čelisti.

Z jeho obyčejného soucitu jí bylo náhle smutno. Zavřela oči, aby si její slabosti nevěšiml. Nikdy jí neukápla ani jediná slza, dokonce ani když jednou otcova dlaň přistála na její tváři s takovou silou, že jak sebou hlava trhla dozadu, ruplo jí v krční páteři a krk ji potom bolel ještě dlouhé týdny. Ale teď... měla pocit, že se každou chvíli rozsype.

Jak potlačila emoce, jež ji zaplavily, začala cítit i jiné věci. Jako by se všechny její smysly pomalu probouzely. Z jeho velkého těla sálalo do studené noci teplo, jež ji halilo jako její dětská deka – vzpomínka na maminku.

Jeho vůně – čím déle ji cítila, tím více ji chtěla mít kolem sebe napořád – byla pokušitelskou směsicí santalového dřeva, vůně koní a čistě mužské vůně.

Jeho prsty jemně otočily její tvář k měsíčnímu světlu, takže ta podlitina, kterou poté, co si smyla make-up, už neměla jak zakrýt, byla lépe vidět. Přejel přes ni bříškem palce a Amira sebou cukla, spíš kvůli horku, jež v ní ten dotek vyvolal, než že by ji to zabořelo.

Neznámému vylétla z úst ostrá kletba. „Omlouvám se, slíbil jsem, že vám neublížím.“

„To nic,“ řekla automaticky.

Pozvedl obočí. „Vážně?“

„Věděl jste, že má naše kůže tisíce a tisíce nervových zakončení, která reagují na vnější podněty? Vaše dlaň je oproti mé tváři hrubší a já kromě toho nejsem zvyklá na to, že by se mě někdo dotýkal, tedy kromě mého otce – rozhodně ne tak jemně – takže cítím horko, tam, kde se vaše kůže dotýká mojí –“